

[Steen.]

om, det Samarbejde, der er indledet mellem de to Partier, der udgør den nuværende Regerings parlamentariske Basis.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har jo som næsten altid forstandigt erkendt, at det var noget, han godt forstod, det var en forstandig Ordning, vi her havde indrettet os paa Grundlag af, og det er ogsaa i hans egen velforstaaede Interesse, før der kommer muligvis en Gang, før eller senere, en Tid, da det Spørgsmaal melder sig for det Parti, han repræsenterer. Men han har derudover en Gang sagt, ikke ved denne, men ved en tidligere Lejlighed, noget, som jeg vil svare paa, idet han har sagt: Men man maa erkende, at særlig forberedt var det ikke.

Det skal jeg gerne erkende, men jeg føjer til, at det ligger jo i selve Sagens Natur, idet det, man træffer en Afgørelse af, er, hvorledes man indordner sig under den Situation, som Valget har skabt. Og jeg vil sige til det ærede Medlem: Hvis nu Venstre og Konservative havde bevaret Flertallet, saa kunde man sikkert med samme Ret sige, at det Samarbejde, vi da maatte regne med de to Partier igen maatte indlede, ærlig talt heller ikke vilde være særlig vel forberedt. Da et enkelt Medlem af det konservative Parti i en Tale i Randers søgte at trække nogle Linier op ved at skyde en bestemt Person til Side som Hindring, sagde det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at saadant noget interesserede ham slet ikke, det kunde man tale om til sin Tid. Det var et rigtigt Standpunkt, men det svækker i nogen Grad de Bebrejdelser, der, ganske vist ikke særligt af det ærede Medlem, men i det store og hele, er rettet mod os i denne Forbindelse.

Men det, der ellers er Hensigten med denne Kredsen om Spørgsmaalet, ikke mindst fra Venstrepartiets Side, er jo et Forsøg paa at opretholde noget, som man har forsøgt at opretholde gennem mange Aar, nemlig en Forestilling i Befolkningens brede Lag om, at de Socialdemokrater dog er nogle fæle Mennesker, som saadan rigtig pæne Folk ikke kan være bekendt at have noget nærmere med at gøre. Det er den Tone, der gaar igennem Venstres Agitation paa Vælgermøder og i Pressen, og det skulde der ogsaa her gives et Bidrag til, og det leverede det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ved sin Bemærkning til det Parti, jeg tilhører, om, at naar vi nu en Gang havde faaet Fanden paa Ryggen, skulde vi ogsaa nok komme til at bære ham.

Nu falder det mig ikke ind at tage et saadant Udtryk bogstaveligt, men selv om der nu er Anledning til at moderere det ned til det, der maatte stemme med den Talers Naturel, der har fremsat det, bliver der alligevel noget utiltalende tilbage. Blot en Hentydning i den Retning er i Virkeligheden en haard og dristig Karakteristik af et Parti, der, hvad man ellers kan mene om det, har formaaget at samle om sig 42 pCt. af den danske Befolkning. Jeg tror, naar man erindrer sig den Tilslutning og tager den med ind i sine Overvejelser, kunde man godt opgive Forestillingen om, at der er Mulighed for overfor Befolkningen stadig at fremstille det Parti som et Parti, hvis Vælgerkorps bestaar af en Flok ansvarsløse Personer, som man skal passe paa ikke at have noget med at gøre. Jeg tror, det vilde være forstandigt at indrette sig paa Grundlag af den Kendsgerning, at der efterhaanden er bosiddende Folk imellem.

Men selv om jeg ikke er nogen gammel Rotte, har jeg dog haft Arbejdet her i Rigsdagen paa saa nært Hold gennem en Række Aar, at jeg ogsaa har set Tilfælde, hvor Venstrepartiet har stemt sammen med det socialdemokratiske Parti til Løsning af betydelige Opgaver. Og hvis jeg ikke kan blive enig med det konservative Parti om andet, tror jeg, at jeg kan blive enig med det om, at naar vi her i Rigsdagen stod overfor, at der var afsluttet en Overenskomst mellem Venstre og Socialdemokratiet, havde man ikke Indtrykket af, at de gik omkring og skammede sig over det. Man havde nærmest Indtryk af, at det var en Flok glade Skolebørn, der havde faaet fri, fordi det var Dronningens Fødselsdag. Jeg forstaaer udmærket den Glæde, for naar de to Partier træffer en Overenskomst — den være for Resten saa urimelig og meningsløs den være vil — og sætter hele deres Pressemagt og deres Stab af Agitatorer — os andre overlegne i alt Fald i Tal — i Virksomhed, saa vil de kunne forklare Befolkningen, at det er udmærket det, der her er lavet, og hverken de Konservative eller vi vil have Styrke til at gaa imod det.

Alt det har vi set nogle Tilløb til, og vi kender de lønlige Ønsker i saa Henseende, Venstrepartiet nærer, og dem kan de heller ikke længere skjule for Befolkningen. Derfor vil jeg give dem det gode Raad at opgive alt dette, idet jeg understreger, hvad allerede den højtærede Udenrigsminister derom i Dag har sagt, at paa os gør det intet Indtryk. Nej, det, der er